

Kruchió Endre: Petőfi Sándorhoz

Magyar földnek, magyar égnek
Voltál boldog, jó gyermeke.
Büszkén szólt a lant, az ének,
Király volt az, ki pengette.
Király voltál, most is az vagy:
A költőknek nagy királya.
A szívedből szíved adtad
A magyarok bús honára.

Szegény sorsba születél Te:
Nádfedeles kicsi házban,
De szívednek drágább kincse,
Mint a világ gazdagsága.
Nehéz gonddal nevelt anyád:
Nyugtalan volt, tüzes véred,
De legyőzted minden hadát
A bűn, bánat seregének.

Megtanultad a szenvedést
A magyar hon nagysarában,
Míg az öröm édes levét
Töltéd élted poharába.
Magasra szállt a csillagod,

Az istenek közelébe,
Feldíszítéd minden dalod
Halhatatlan köntösébe.

Majd szerelem szállt szívedbe:
Felleléd jó, szép hitvesed.
Boldogságod szent teljében
Eljött érted az izenet:
Márciusi dicső napok
És a magyar szent szabadság!
Az adta a véres kardot:
A szabadság láng palosát!

És a honvéd dalod zengi
Kárpáttól az Adriáig,
Az utadat elkíséri
A sírodig, Segesvárig.
A dicsőség csillagáról
Lehúllva, az anyaföldre,
Sírod felett királyi dal
Zengi neved mindörökre!

Ott haltál a csatatéren.
Most rab földnek hantja takar.
De megváltunk, ha kell, vére[...]
Ha felzendül „Talpra Magyar”

Megjelent:

Hajnali csillagok. Kruchió Endre versei. 1935. p. 9-10.